

AMBU

C U N S T - P S

LANTE

Roodkapje - Marion Snijders

ZORC
S t i c h t i n g

KUNST
z i j d e r u p s

CUNST – PS

Dit is de derde CUNST PS die gewijd is aan de zorgkunstprojecten van stichting De Zijderups. Dit keer wordt het project van Marion Snijders belicht dat ze uitvoerde in Woonzorgcentrum De Overloop. Marion is zorgkunstenaar bij stichting De Zijderups en ook lid van de KVF.

De bewoners hebben kennis gemaakt met de grafische technieken mono-printen en sjabloondruk. Dacht ze misschien aanvankelijk dat het haar moeite zou kosten om mensen warm te maken? Aan het eind van het project bleek dat er ruim 30 mensen met veel enthousiasme hebben meegedaan! Dank gaat daarbij uit naar de activiteitenbegeleiding en de twee vrijwilligers die haar hielpen. Zonder hen had het niet zo'n grote groep kunnen zijn.

De techniek is het middel en het is leuk als je die techniek leert. Maar wat ga je dan eigenlijk maken? Het is goed om een thema te hebben en dat vond Marion dit keer in het sprookje van Roodkapje. De sprookjes van Grimm spreken nog altijd tot ieders verbeelding, ze zijn prachtig. Met name Roodkapje is een zeer geliefd verhaal. Velen hebben hun kinderen of kleinkinderen het verhaal wel eens verteld. Door dit project kregen de bewoners de gelegenheid het sprookje op eigen wijze uit te beelden.

Ik wens u veel kijkplezier,
Hein Walter

R O O D K A P J E

Een oud sprookje
o.a opgetekend door de Gebroeders Grimm.
Charles Perrault (1628-1703) schreef een eerdere versie.
De versie van Grimm loopt goed af voor Roodkapje,
die van Perrault slecht.

De gebroeders Grimm verzamelden
in het begin van de negentiende eeuw
veel volksverhalen en legenden.

De oudste versie van Roodkapje die is gevonden
dateert uit de 1ste eeuw na Christus
en is geschreven in het Midden Oosten.

Er was eens een meisje, ze heette Roodkapje.
Ze heette zo, omdat ze altijd een rood mutsje droeg.

Op een dag moest Roodkapje van haar moeder
naar grootmoeder toe, die was een beetje ziek.

Grootmoeder woonde diep in het bos.
Roodkapje kreeg van haar moeder een mandje

met appels en mandarijnen,
een peperkoek en een flesje wijn.

Op het pad blijven en direct naar oma,
hoorde Roodkapje haar moeder zeggen toen ze wegliep.

Onderweg kwam Roodkapje de wolf tegen.
Wat ga je doen, vroeg de wolf?

Ik ga naar grootmoeder koekjes brengen, zei ze.
Wat lief, zei de wolf.

Pluk ook wat bloemen, zei hij daarna,
daar verderop staan echt hele mooie.

Roodkapje vond het een goed idee,
ze zag er geen kwaad in.

Ze liep een klein stukje van het pad af en
zag de mooie bloemen staan.

Ze begon te plukken.
Bosanemonen en wilde akelei.

Intussen rende de wolf naar het huisje van grootmoeder
en klopte op de deur. Wie is daar, riep ze.

Ik ben het, Roodkapje, zei de wolf met een verdraaide stem.
Trek maar aan het touwtje, antwoordde ze.

Eenmaal binnen, stormde hij naar het bed
en vrat haar in één hap op.

Hij deed het nachtgewaad van grootmoeder aan,
deed het nachtmutsje over zijn kop en ging liggen in haar bed,

Een half uurtje later werd er op de deur geklopt.
Het was Roodkapje.

Kom maar binnen, piepte de wolf,
de deur is open.

Toen Roodkapje bij het bed stond, vroeg ze:
wat heeft u een rare stem, grootmoeder.

Ik ben een beetje verkouden, schat,
antwoordde de wolf.

Wat heeft u een grote oren, vroeg Roodkapje.
Dat is om je beter te horen, antwoordde de wolf.

Grootmoeder, wat heeft u grote ogen!
Dat kan ik je goed zien.

En wat heeft u grote tanden!
Dat is om je beter op te kunnen eten,

en op dat moment greep hij Roodkapje beet
en vrat haar op, in één hap!

Tevreden en met een volle buik
ging de wolf in bed liggen en viel meteen in slaap.

Het gesnurk was zo hard dat een jager,
die toevallig in de buurt was, het hoorde.

Hij liep naar binnen en zag de wolf liggen in bed
met een enorme dikke buik.

De jager pakte zijn zakmes en sneed voorzichtig
de buik open van de wolf.

Daar kwam Roodkapje tevoorschijn
en even later ook grootmoeder.

Ze hadden het benauwd gehad en waren heel blij
dat ze gered waren door de jager.

De wolf sliep nog steeds.
Hij had niks gemerkt van het opensnijden van zijn buik.

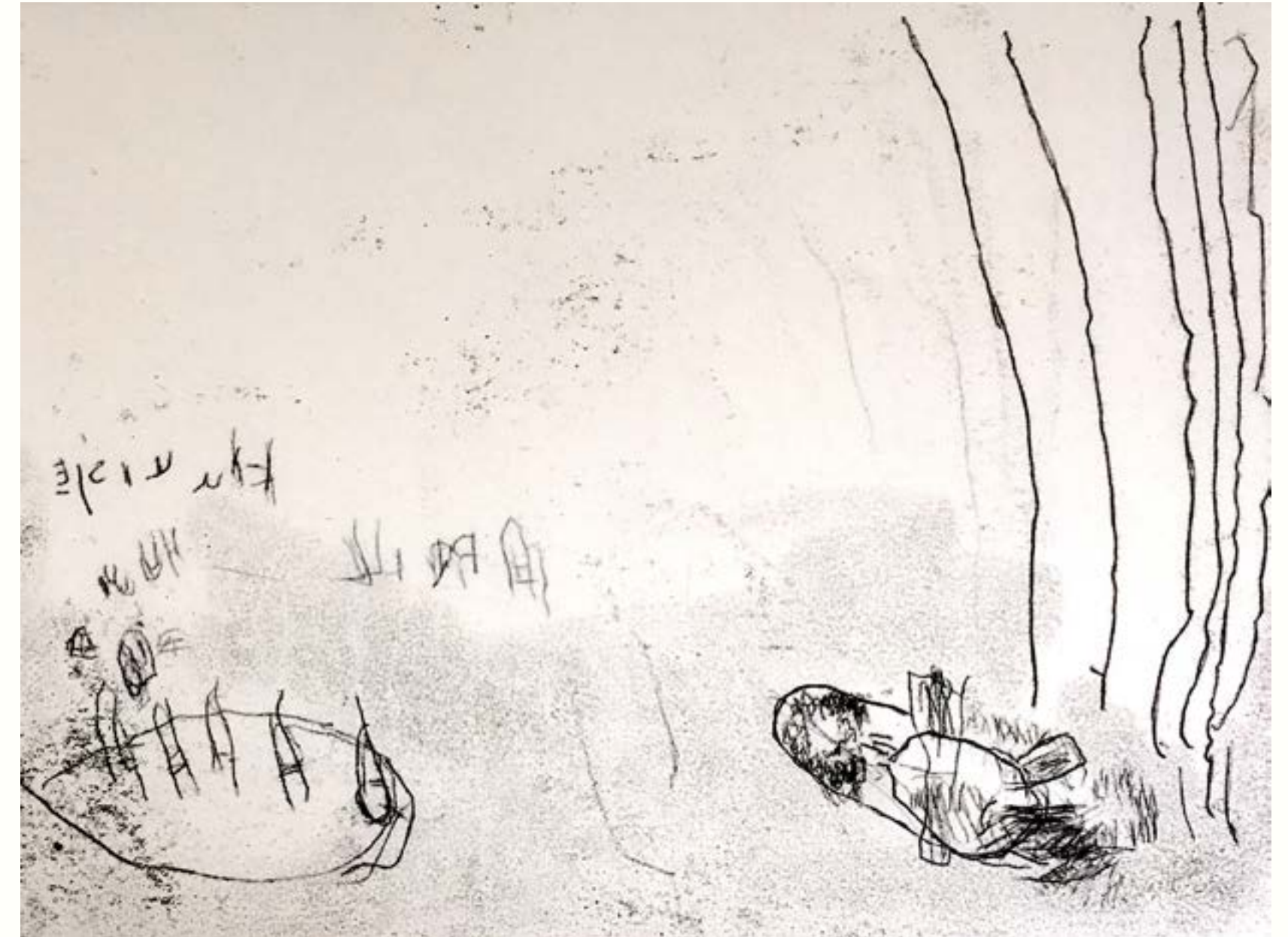
De jager bedacht een plan.
Hij liep naar buiten en kwam terug met een stapel stenen.

En zo ging hij een paar keer naar buiten
totdat hij stenen genoeg had om de buik van de wolf te vullen.

Toen hebben ze voorzichtig de stenen erin gestopt
en daarna de buik weer dichtgenaaid.

De wolf had niks gemerkt en sliep nog steeds.
De jager, grootmoeder en Roodkapje wachtten af.

Toen de wolf na een uur wakker werd, had hij erge dorst.
Hij had ook erge pijn in zijn buik.

Teveel gegeten, dacht hij,
en hij strompelde naar buiten toe.

Hij had nog niet ver gelopen toen hij
niet meer verder kon. Hij viel en was dood.

Roodkapje, grootmoeder en de jager waren opgelucht.
Ze pakten het mandje dat Roodkapje had meegenomen

en begonnen lekker te eten en te drinken;
met name de peperkoeken smaakten heerlijk.

Roodkapje beloofde dat ze nooit meer,
nooit meer van het pad zou gaan.

Het project Ambulante Zorgkunst werd mogelijk dankzij
financiële ondersteuning van Zorggroep Almere, Cultuurfonds Almere,
Fonds RCOAK en Fonds Sluyterman Van Loo

Stichting de Zijderups - 2018

